

[Hans Knudsen.]

skedne, men til gengæld falder de på de indkomster, som har en meget lille skatteevne.

Lempelserne i formuebeskatningen for de små formuer som går ud på, at bundgrænsen skal forhøjes fra 30 000 kr. til 50 000 kr., må ses på baggrund af virkningen af den ny 11. vurdering af fast ejendom, der blev foretaget 1. september. Under de forhandlinger, vi på baggrund af denne vurdering havde om ejendomsbeskatningen, var der vist et enstemmigt ønske til finansministeren om, at den højere vurdering af enfamilieshuse ikke burde få den virkning, at små formuer, som hidtil har ligget under den skattefri grænse på 30 000 kr., som følge af den ny vurdering skulle blive formueskattepligtige. Det var i hvert fald mit partis indstilling. Jeg tror, at den foreslåede forhøjelse af den skattefri grænse til 50 000 kr. fuldt ud dækker stigningen i vurderingen, og derfor kan vi tiltræde, både at grænsen forhøjes som foreslået, og at der sker en udjævning op til de 100 000 kr. Denne lettelse i beskatningen af de små formuer vil sikkert også kunne virke som en opfordring til at spare, selv om jeg ikke tror, man skal lægge alt for megen vægt herpå. Formueskattelettelsen for de små formuer kommer i øvrigt også som et supplement til den lettelse i indkomst- og formueskatten, som vi gennemførte i fjor for folk med indkomster under 8 000 kr.

Bortset fra disse mindre lettelser, jeg her har nævnt, er skatteudskrivningen for det kommende år efter lovforslaget holdt på tilsvarende niveau som i år. Jeg tror, det er rigtigt, og jeg tror, det er en rigtig vurdering af den økonomiske situation. En finansminister kunne måske nok både på baggrund af det overskud på ca. 425 mill. kr., som indeværende års overskud kan forventes at blive, og vel også med en smule skelen til det valg, der skal komme, være fristet til at komme med en udskrivningslov, som gav helt anderledes lettelser til indkomstskatteyderne. Jeg vil gerne udtale min anerkendelse af, at dette ikke er sket. Efter min mening er tiden nok inde til en bedre fordeling af skatterne — således som vi diskuterede det i forrige uge — men den er ikke inde til at formindske statens indkomster. Både af hensyn til vor valuta-

situation og af hensyn til de investeringsopgaver, der venter staten, er jeg altså enig med den højtærede finansminister i, at vi for det kommende år bør fastholde en stort set uforandret skatteudskrivning. Jeg håber, at den samme ansvarsfølelse må være til stede hos de øvrige partier og deres ordførere.

Med hensyn til sparebeviserne er det jo sådan, at hele denne ordning hænger nøje sammen med beskatningen, og derfor er det naturligt, at dette problem klares sammen med udskrivningsloven. Loven om sparebeviser blev i marts 1955 vedtaget for to år, og disse to år udløber nu den 1. april. Sparebeviserne blev givet som dækning for forøgede afgifter, bl. a. på beklædning — en ordning, der også var 2-årig, men som senere er forlænget. Nødvendigheden af at forlænge afgiftsordningen har der jo stort set været enighed om; det var en forbrugsbegrænsende foranstaltning, som uden al tvivl har gjort sin virkning, og som vi afgjort endnu ikke kan give slip på. Når vi samtidig med at indføre disse afgifter udstedte sparebeviser for et tilsvarende beløb, var begrundelsen den, at afgifterne skulle begrænse forbruget uden samtidig at forøge statskassens indtægter. Vi står faktisk over for den samme opgave i dag. Vi har forlænget gyldigheden af afgifterne, men befolkningen skal have dækning for disse afgifter, uden at denne dækning indgår i befolkningens samlede forbrug.

Nu kan man naturligvis indtage det standpunkt, at der ikke skal gives dækning, men at afgifterne skal indgå i statens kapitalformue. Den udvej tror jeg dog af flere grunde ikke er farbar. Den ville medføre, at pristallet steg, fordi afgifterne indgår i pristalsberegningen. I den offentlige debat har jeg set den tanke fremsat, at man jo blot kunne vedtage, at afgifterne skulle holdes uden for pristallet, men det er efter min mening faktisk det eneste, folketinget af anstændighedsgrunde er afskåret fra. Man kan ikke i det ene år ved lov fastlægge de faglige overenskomster for 2 år på basis af en pristalsregulering, som man så det næste år ved en anden lov forringer. De omhandlede afgifter indgår i pristalsberegningen, og det må de naturligvis fortsat gøre; derom bør der efter min mening ikke herske nogen tvivl. At unnlade dette ville